

19.86x27.86	1	עמוד 12	סטאר דרום	25/04/2014	42502698-6
בית חולים ברזילי - 80829					

צרכים... צרכי אלו

לידעתי | יצחק קאפח

בנאום החצי-שנתי שלו, מצהיר ראש-העיר על הנפת דגל הערכים בחינוך תלמידי אשקלון. לנוכח התמעטות הדורות בשנים האחרונות, נקווה שהתוכנית תצליח / בית-החולים 'ברזילי', הופך להיות בית-חולים משפיע. הוא יהיה בית-החולים הראשון שמכניס בין כתליו מכשיר אקו-לב תלת-מימד. המשך יבוא... / שבעים שנה לאחר השואה, ישנם עדיין ניצולי שואה החיים בישראל הנמצאים מתחת לקו העוני. השואה שלהם נמשכת. בושא

ערכי-הדור החדש ואת ערכי 'עגל-הזהב' המודרני, לא מעיפה מבט קל לעבר אלה ששכבו על הגדר בשם כל העם היהודי, ובגופם טבועה ההוכחה שלהיותם שם.

לנוכח עשרות-אלפי גרומי-השלד שהמדינה צריכה לשאת על כפיים, אנחנו צריכים לשאול את עצמנו, איך הגענו עד הלום? איך נפלנו לבריאת עמיקתא כזו, של התכחשות למורשיתנו ובעיטה בדלי ההיסטוריה שלנו. איך? מה גרם לנו להיות חדלי-אישים כאלה, בתור עם שהתורה שלו ציוותה עליו לשמור על כבוד הזולת. האם זה רק משום שהם זקנים, מסכנים וחסרי-אמצעים עניים? או שהסיבה היא: שמי שמחזיק בזכות המילה האחרונה, שר האוצר יאיר לפיד, שגם משפחתי תו ניצולת-שואה, איבד כל ערך הסיטורי להתחייבויותיו לקהילת ניצולי השואה בארץ והרבה יותר נוח לחגוג עם הבראנז'ה התל-אביבית הצעירה והבוועט, על חשבון אלה שלא יכולים לרקוד על שולחנות מועדון ה'גאנקי'.

דבר אחד ברור, לפחות לי: איבדנו כל רסן. במשך שנים, זועקים ניצולי השואה לכבשת-הרש שלהם והמדינה מקשיחה את הקריטריונים שלה. כמאמר הקלישאה: גיבורים על קשישים. המורשת ההיסטורית שלנו הולכת ומשתכחת. למרות שאנו מזילים דמעה בכל יום זיכרון לשואה ולגבורה, כשנציולי השואה העניים מזילים דמעה על מר-גורלם במדינתם. למראה שרינו ונבחרינו ועטרת-ראשנו הזוחחים והדשנים, אתה מבין עד כמה הכוח והשפירה יכולים להעביר אנשים על דעתם.

אולם, מה יש להתפלא. ככל שחולפות השנים, אנחנו עדים לתופעת אישיותם הדלה ומוסריותם המעוררת סימני-שאלה של נבחרינו, וניצולי השואה, חשים זאת על בשרם. היו בטוחים, שביום זיכרון לשואה ולגבורה, נשמע שוב הבטחות ומלים מפוצצות על הדאגה לניצולים העניים, אך מה שהיה הוא שיהיה. איך חולפת לה מגילת העצמאות.

שבת שלום יצחק קאפח

בעיתון זה, יוצא בית-החולים מתדמיתו המנוממת כברכתו של מנכ"ל ביה"ח, שעושה ימים וילות **לשיפור תדמיתו, חלק משיפור התדמית. הוא גם** הצלחה בקבלת תקציבים גדולים המשמשים לקניית מכשירים רפואיים מתקדמים, שיעלו את קרנו של בית-החולים לעומת בתי-חולים אחרים. הטיכנולוגיה המתקדמת הזו, תשפר את רמת הרפואה **כאזור ואף תביא לרווחים** כספיים עם עליית מספר הנבדקים במכשירים הטכנולוגיים המתקדמים.

דבר אחד ברור: שמירה על תדמית חיובית ורמה רפואית, היא עבודה סיוזיפית לאורך שנים ששכרה בוא יבוא. ככל שצוות ההנהלה בבית-החולים יקפיד על מתן שירות רפואי וטיפול איכותי, כולם ייצאו נשכרים, גם הרופאים וגם החולים. מה שביטוח: אם לא תהיינה הפתעות, נכון לעכשיו, בית-החולים 'ברזילי' בדרך הנכונה.

השואה שלהם נמשכת

50,000 אנשים, מספר בלתי נתפס, 50,000 אנשים, זו עיר בינונית שלמה. קשה להאמין. אבל על-פי דו"ח של 'הקרן לרווחת ניצולי השואה' בערבו של יום-הזיכרון לשואה ולגבורה, מסתבר לבושתנו, כי כמעט רבע מניצולי השואה חיים מתחת לקו העוני ומתלבטים כל יום ויום, בין קניית תרופות לקניית פת-לחם צנועה. הייתם מאמינים? ניצולי שואה, זקנים, חולים וחלקם עיריירים ללא שאר-בשר, חיים מן היד לפה וחייהם בארץ-ישראל הם על זמן שאול.

מדינת ישראל, שהייתה בימי השואה האפלים ההם פסגת חלומותיהם ועיקר תפילותיהם, הפכה להיות מושא בעיותיהם. מי שהייתה אמורה לשאת אותם על כפיים, להעניק להם את שארית חייהם על מגש של כסף, נוטשת אותם לחסדי המוסדות ומשרדי-הממשלה, שבאותה הזדמנות גם מתעזלים בהם בתואנות שואה ופטפוטי-סרק על שנת-עלייתם לארץ, ועל טפסים בירוקרטים מיותרים. הם אלה שבקושי הולכים על קביים אם בכלל הם מצליחים לקום ממיטתם, הם אלה שצריכים לעמוד לפני פקידונים מרושעים ולשכנע אותם מדוע מגיעה להם קצבת-ניצולי שואה מכובדת יותר, לשנה-שנתיים שעוד נשארו להם לחיות. בושא. בושא. וחרפה.

מדינה קשת-עורף, המתחככת בבעלי-הון וטייקונים לעת-מצוא, המפקירה את כספי אוריחיה לחסדי פרות-הבשן הדשנות שקמו לנו בארץ-ישראל החדשה, עומדת וממתנה לכמה טפסים עלובים של קשישים וזקנים ששרדו את השואה, ועוד רגע תזרוק את המסכנים הללו לבתי-העלמין עם אנחת-רווחה משחררת. מדינה המקדשת את

אום הצהרת הכוונות של ראש-העיר לרגל מלאת חצי-שנה לתיפקידו כראש-עיר, היה מלא מכל טוב: חינוך ותעשייה, תירות ותרבות, שמחה וצהלה... ועוד ועוד. לנוכח התוכניות הרבות הנמצאות בתרמילו, יש סייג שגם אם חלק מהן ייצא לפועל, נאמר דיינו. בלי כל קשר לתמיכת הפוליטית אני רואה חובה לציין, שאינני זוכר כל-כך הרבה נאומים של ראש-עיר באשקלון, בכל הזדמנות הנקרת בדרכו. איתי מר שמעוני אוהב לנאום, וגם עושה זאת בהתלהבות. לא הייתי מזכיר את ההתלהבות הזו, לולא הגיע הזמן שיהיה כאן בעיר הזו, ראש-עיר שמתלהב מתפקידו. יתרונותיה של ההתלהבות הזו, גדולים מחסרונותיה, כי משהו מכל זה לבטח יקרום עור וגידים. נחכה ונראה.

אולם, מה שמשך את תשומת-הלב בנאום חצי-השנה הראשונה, הוא נושא החינוך שעולה בכל פעם מחדש. לא מדובר בסתם חינוך בעלמא, בניית בתי-ספר, גני-ילדים והקצאת תקציבים, אלא חינוך לערכים. ראש-העיר מבטיח להיות עם יד על הדופק בחינוך לערכים ואת זאת, נוכל לראות בקרוב. כדי להמחיש את רצינות כוונותיו, הוא מצהיר, כי חלוקת המלגות לסטודנטים, תהייה תלויה בתירומה לקהילה, כזכות לקבלת מלגות.

דבר אחד ברור, לכל מי ששומע את נאומיו של ראש-העיר: ערכים, זה מה שחסר לנו לא רק בעיר, אלא בכל המדינה. אנחנו חיים במזרח-התיכון החם והלוהט ומתנהגים בהתאם. חלקנו חמו-מזג ונטולי ערכים ולא זייק לנו אם מישוהו יטיף לנו שוב ושוב על חזרה לערכים. נקווה שהי תוכנית תצא אל הפועל, ובבניין אשקלון ננוחם.

מחמם את הלב

בית-החולים 'ברזילי' מטפס במעלה הגרף של בתי-החולים המתקדמים, לפחות בכל הנוגע למכשיר אקו-לב תלת-מימדי שהותקן לפני מספר ימים בבית-החולים. אין ספק, שמדובר בעליית מדרגה בבדיקות לב לא פולשניות שמיקלות במעט את סבלם של חולי-הלב או של אלה שבדרך.

לאחרונה, כפי שהועלה כבר על הכתב